

Halj meg cipőben

– részlet egy vadnyugati pókereposzból –

Emberfeletti írhatnék izélget.
Múzsám, a lengőajtón lépj ki hát,
Kalapodat hajítsd oda a szélnek,
S kurjants egy szexi, cowgirlös „ji-há!”-t,
Fehér csípőd, ha kérhetem, riszáld,
Szállodosszon százfelé hajad, mely ében...
S csókolj meg, ó, az ihlet érdekében.

No, kezdjük akkor. Bendzsóm húrja, pöngj,
És generáljál fikciót, mimézis,
Nagy dolgokról fog szólni majd e könyv,
Fegyvert éneklek például, s vitézt is,
Hölgyolvasóm, te zsebkendőt kikészíts,
Mert művemben találsz majd sok szakaszt,
Mi férfias, de könnyeket fakaszt.

„Fiúk, engem lelőttek” mondta Dave Tutt,
Mikor lelőtte őt Wild Bill Hickok,
És Wild Bill azt gondolta: tény ez, épp csak
Dave ezzel nem sok újat állított.
És Kelly Kerr szalonja pont nyitott,
A zongorán már klimpíroztak egy dalt.
És Dave nem mondott semmi mást, csak meghalt.

Már este volt, de még nem volt sötét.
Hosszú árnyat vetett a sok faoszlop.
Wild Bill megfújta coltjának csövét,
Nézte, ahogy a lőporfüst eloszlott.
Nem aggódott. Kétség se fért ahhoz, hogy
Egy pillanattal Dave tüzelt előtte.
Dave nem találta el, ő meg lelőtte.

Ha nyílt utcán ölünk napközben embert,
Coltunkat el ne süssük, csak ha már
Ránk lőtt a másik. Így önvédelemmel
Megússzuk. Vagy – a másik eltalál.
Bekalkulált kockázat a halál,

*Van, hogy csekély, máskor viszont egész nagy.
Csak addig élsz, amíg meghalni kész vagy.*

*Zord, kaktuszokkal vadregényes préri!
Zablátlan, öntörvényű vadnyugat!
Hol az embert váratlanul nem éri,
Ha bőrén elhelyeznek hat lyukat,
Hol a csapos s a baljós hangulat
A hőst közelgő végzetére intik...
Wild Bill Hickok kész volt meghalni mindig.*

*Csend volt. Kihalt és néma volt a tér,
Csak pár kabóca percegett ijedten,
Meg cégtáblát nyikorgatott a szél
(A zongorázást kár, hogy említettem),
De néma volt különben és kietlen,
Lélek sehol, és – kell-e mondani? –
Farkát lengette búsan egy csacsi.*

*De lassan előbújt a girbe-gurba
Tetőtartó faoszlopok mögül
Először egy kovács, aztán egy kurva,
Aztán egy marhatenyésztő mogul,
S mind hüledezni kezdtek angolul,
Hogy „Wow!” meg „What the hell?”, somolygott hátul
Egy vén koporsókészítő kajánul,*

*És (innentől már fordítom magyarra)
Egy hang azt mondta: „Láttad ezt, Jacky?”
„Bill ellen? Mégis mit remélt a marha?”
„Pedig Dave basszus oldalt állt neki!”
„75 yardról!”, „Mennyiről? Ne! Mi?
Dehát egy colt célzott lőtávja mennyi?”
„25 yard...”, „És 75-ről? Hinnye!”*

*Időközben megérkezett a doktor,
És Dave Tutt mellé letérdelt a porba.
„Halott” mondta, s be is számolt az okról:
„Az ötödik és a hetedik borda
Közt egy golyó testébe van hatolva.”
„És ott mi van?” kérdezte egy naiv,
Napernyős hölgy a doktortól. „A szív.”*

*Wild Bill napcserezett arca meg se rezdült
– Egy westernhósta a nap mindig cserez,
Míg más halandó tőle barna lesz, sült,
A westernhősökkel kivételez,*

*Nem állítom, hogy értem, hogy van ez,
De a külság fokát, úgy látszik, jelzi,
Hogy arcunkat a nap süti vagy cserzi –*

*Wild Bill napcserzett arca meg se rezdült,
De felgyorsult kissé a szívverése
(Mert adrenalint agyba, szívbe ez küld,
Ha hajszál híján meghalunk, de mégse),
De nem mutatta ennek ő jelét se,
Egy félmosoly ha volt a szája csücskén,
De bajsza azt is eltakarta büszkén.*

*Ó, hol vagytok, ti régi, büszke bajszok,
Ti pörgék, kackiások és konyák,
Amik körül nők pillantása rajzott?
Megértük, ím, a bajszok alkonyát.
Nem eszi már a hölgyeket tovább
A sóvár, mardosó bajuszirigység...
Csak engem esz, bevallom, egy kicsinykét.*

*Nem azt mondom, nő énnekem, mohódzik,
Több, mint legénytoll, ütközőbajusz,
De ellenáll e száj fölötti kóc itt,
Nem hajlandó felkunkorodni juszt,
Kefélhetem, míg van tudómba szusz,
Mehet rá zsír is, gyanta is vödörnyi,
Az istennek se bírom megpödörni.*

*Mi, kiknek elpuhult szívét csak néha
Puffantja játék-colttal Ámor át,
Nem ismerjük mi, olvasóm, a néma
Revolverhős győzelmi mámorát,
Ki a halál sötét csövébe lát,
Kilőtt golyó süvít felé – mi vét,
S ő lövi át az ellenség szívét.*

*De van neki. Bár nem mutatja, érez.
Hogy tenyeréből eszik a világ,
Hisz győzött, és mindennél többet ér ez,
A szürke csőcselék közül kivált,
Bámulja most a nép, a nők kivált –
Magát élet-halál urának érzi,
Az ördöggel is szembe merne nézni.*

*Dehát mért húzta fel e két személy
A colt agyán levő acél mütyüürt
Egymás szemébe nézve, míg a szél*

*Egy Morricone-dallamot füttyült?
S a kandi nép előtt, amely kigyúlt
Bámulni ezt, milyen sötét titok
Miatt számolt le Dave Tuttal Hickok?*

*Vajon menyasszonyát szerette Dave el?
Vagy apja halálában volt-e sáros,
Mit meg kellett torolni rajta hévvel?
Vagy felbérelte őt netán a város,
Mert Dave bandája fosztogatta? Á, nos,
Regénybe illőbb volna ez, de nem.
Talán korábbról kéne kezdenem.*

*Előző este – nem tudom az órát,
Nagyon késő volt, vagy nagyon korán,
Mikor a Devil's Grandson című nótát
Harmadszor játszották a zongorán,
És fent az égi préri kék porán
A vén ólábú Hold már messze császarkált,
Wild Bill Hickok végre kapott egy ász párt...*